

Závěr

Práce historika natolik obsáhlé a rozmanité vědní disciplíny, jako je národopis/etnologie, je jistě mimořádně náročná a zodpovědná. Po badateli, který se jí hodlá věnovat, nepochybně vyžaduje značné znalosti dobových reálií i širších souvislostí dějinného kontextu a samozřejmě také vlastní schopnosti analyticky k nim přistupovat s cílem interpretace a následného syntetizujícího výstupu.

V předchozích kapitolách jsme se snažili alespoň nastínit, co považujeme za důležité, ba nezbytné, aby věděl zejména začínající pracovník, jehož cílem je rozšířit hranice poznání v této oblasti vědění. Jsme si vědomi skutečnosti, že naše líčení není zdaleka kompletní, že by bylo možno ho dále rozšiřovat, doplňovat a upřesňovat; snažili jsme se však splnit limity předem stanoveného rozsahu.

Stejně tak by jistě bylo možné vyzdvihnout jiné stránky práce historika národopisu, než jak jsme je zvolili my sami, zdůraznit další témata, případně se natolik nevěnovat těm, jež se mohou jevit jako méně relevantní. Struktura této příručky však vyplynula z naší vlastní badatelské činnosti, jež byla determinována některými specifickými akcenty na řešení konkrétní problematiky, kterou jsme shledali jako mimořádně pozoruhodnou a významnou. Její výběr, jenž mohl být ovlivněn naším subjektivním přístupem, tak může být dále tříben a pozměňován.

Nepochybujeme o tom, že naše poznání, které se formou této příručky coby jakéhosi návodu snažíme předat dalším, nastupujícím pracovníkům, bude právě jimi úspěšně rozvíjeno, korigováno a dále prohlubováno. Pokud se tak skutečně stane, bude nám to nad jiné průkazným dokladem, že poučení, které jsme se v takto předkládané podobě snažili vyvodit z naší vlastní badatelské práce, mělo smysl.

